

Artikel AD/ Haagsche Courant
4 oktober 2008

COCK RIJNEVEEN
BIRMINGHAM/MONSTER

Ze ziet zich straks al zitten: op een persconferentie naast Mies Bouwman en Herman van Veen. Voor hen de verzamelde Nederlandse pers. „Er gaat natuurlijk,” bekent Mathilde Stein (39) nu al met een vrolijke lach, „niemand iets aan mij vragen. Ik ben nul bekend.”

Het klinkt als een nare droom waaruit ze straks wakker schrikt. Dat is het ook wel een beetje. „Ik vind het heel eng,” bekent de schrijfster van een handvol prentenboeken. Om er direct aan toe te voegen: „Maar ook heel leuk. En een hele eer.”

Want het is geen droom. Mathilde Stein, Westlandse met een internationale carrière, hoort wel degelijk in dit rijtje van drie namen thuis. Half november zit de Monsterse die de laatste jaren in Engeland woont, echt achter één tafel met Mies Bouwman én Herman van Veen. Dan worden hun drie sinterklaasboeken, die ze ieder op verzoek van Douwe Egberts hebben geschreven, officieel gepresenteerd.

Het was een bijzondere ervaring, zegt ze. Niet alleen, omdat ze voor het eerst in opdracht een prentenboek moest schrijven, maar ook omdat ze in maart in Birmingham kilo's pepernoten zat te eten om een beetje in de sinterklaasfeer te komen. Het resultaat is De Nieuwe Sint, een verhaal in de lijn waarmee Stein de laatste jaren - ook internationaal - furore heeft gemaakt: niet belerend, wel vrolijk, tegen het hilarische aan. Zelf noemt ze dat met een giechel ZPO: „Zeer Pedagogisch Onverantwoord. Ik ben zeg maar meer van de Pipi Langkous-boeken.”

Eerst vroeg ze zich af of ze de Sint steeds koffie moest laten drinken. Douwe Egberts was tenslotte de opdrachtgever. „Maar er moest niks.” Daarna twijfelde ze eraan of ze wel aan de hoge verwachtingen zou kunnen voldoen. „Ze hadden het over een oplage van 200.000 exemplaren!”

Maar Stein is goed te spreken over het sinterklaasprentenboek. Ze licht een tipje van de sluier op: „Sinterklaas krijgt een akelige brief dat hij al veel te lang aan het werk is en dat hij nodig

met pensioen moet. Er komt een nieuwe Sint, een naar klein mannetje." Wie Mathilde Stein niet kent, schat haar in eerste instantie in als weer zo'n moeder die haar hele leven al stukjes schreef en met de komst van het eigen grut zich aan het schrijven van kinderboeken heeft gezet. Daar klopt dus helemaal niets van. Geboren en getogen in Monster schreef ze in haar kinderjaren wel velletjes vol aan opstellen, maar daarna verwaterde dat. En moeder? „Ik schrijf voor kinderen, omdat ik geen moeite heb me in te leven. Ik vind dat een leuke wereld. Ik ben mijn eigen kind, want ik heb - nog - geen kinderen.”

En hoe gaat dat in het leven? „Na mijn studietijd ben ik verliefd geworden op een Fransman, de leukste Fransman ter wereld.” En met hem vertrok ze in 1995 naar Bordeaux, waar ze zelf een behoorlijke carrière op poten zette. Zo'n 2,5 jaar geleden volgde ze hem naar Birmingham. Weer lachend: „De allermooiste stad van Engeland. Nee hoor, het is de lelijkste stad waar je kunt zitten.”

Ze is echter regelmatig terug bij haar ouders in Westland. „Zodra ik in Nederland ben, ga ik naar de bibliotheek in Monster om te kijken wat er aan kinderboeken is verschenen.” Daarvan heeft ze er ondertussen vier op haar naam staan..

Zo vrolijk als ze is, neemt Mathilde Stein het allemaal niet al te serieus. Stein vindt dat ze vooral 'geluk heeft gehad' en ziet de uitgave van haar prentenboeken als cadeautjes. Want als in 2004 een vakantie niet was gecancelld, had ze nooit tijd gehad om achter haar bureau te kruipen en een boek te schrijven. „Op goed geluk heb ik het op de bus gedaan. Ik wist niet eens goed hoe dat moest. Uitgeverij Lemniscaat, die wel honderd manuscripten per week krijgt aangeboden, wilde het echter gelijk hebben. Ik heb zo'n geluk gehad. Ik vond het verhaal over een bang jongetje dat bij een toverboom komt - die boom had ik op een vakantie in Frankrijk gezien - zelf wel aardig, anders had ik het nooit opgestuurd. Maar dat het zo goed zou worden opgepikt...”

Het lijkt valse bescheidenheid. „Vier prentenboeken klinkt wel heel succesvol, maar het zijn maar kinderboeken. Je verdient er niet zoveel mee, hoor.”

Ze kan ook hartelijk lachen om de 'diepgang' die anderen in haar boeken ontdekken. Anderzijds, haar debuut *Bang Manneltje* is alom geprezen, is ondertussen in dertien talen verschenen, waaronder Koreaans en Catalaans, en is nu aan zijn derde druk toe. Als Stein aan het rekenen slaat, staat ze nog net niet perplex van de uitkomst: „Jeetje ja, dan heb je het toch wel over zo'n 65.000 exemplaren.”

[Inzet:]

'Hebbes!' siste de rover. 'Mee naar mijn holl!' Maar dat moest ik natuurlijk wél even vragen. Dus ik zei: 'Ogenblikje,' en riep: 'Pap, ik word ontvoerd door een grote woeste rover. Mag dat?' 'Ja hoor, schat,' riep mijn vader terug. 'Veel plezier!'

Het is een fragmentje uit Mathilde steins laatste van vier prentenboeken, *De Kindereter*. Eind november verschijnt *De Nieuwe Sint*. Dat heeft ze op verzoek van Douwe Egberts (bij C1000 verkrijgbaar) geschreven.

Voor haar in 2005 verschenen debuut *Bang Manneltje* ontving Stein de Kinderboekwinkelprijs 2006. *De Kindereter* is onlangs genomineerd door de Kinderjury Vlaanderen. In de loop van 2009 verschijnen twee nieuwe kinderboeken van haar hand: *Jonathan Circuseend* en *Juffrouw Van Zanten en de 7 rovers*.

Mathilde Stein leest komende maandag voor op basisschool De Vlieten in De Lier. Op 12 oktober signeert ze in de stand van uitgeverij Lemniscaat haar werk op de Haagse Kinderboekenmarkt.